

Bekännelsen av en byggnadsarbetare

De behövde en maskot för sin revolution, alla revolutioner behöver en sådan. Det verkade konstigt för omvärlden att någon folkgrupp började dyrka rött hår. Men de brydde sig inte hemskt, kanske visste de att alla skulle dyrka det samma i framtiden. Jag var ung då, och läste om gamla religioner. "Jesus", var väl kristendomens maskot. I så fall tycker jag bättre om den moderna, tänkte jag då.

Jag tyckte inte att regeringen var elak. Metropolis blomstrade under dem, allting verkade så bra och fint. All denna nya teknologi var deras verk, allt det nya fina i livet var deras verk, inte kunde vi ha kommit så långt utan dem. Jag vet inte hur jag ska känna om dem nu, samvetslösa var de, sådana regeringar borde man vara försiktig med.

Förstås verkade det konstigt i början, det som skrevs i tidningarna, och jag tänkte "Har de själv aldrig varit föräldrar?" och skrattade tyst för mig själv. Dumheter kommer de på igen. Inte kommer något ändå att hända, förklarade jag för mig själv. Sedan blev sakerna i tidningarna vanligare, de galna saker vi skrattade till blev sunt förnuft. Vetenskapliga artiklar kom ut. Jag läste dem inte, men de hade en övertygande effekt vilket jag märkte först senare. Sedan började de planera, fastän jag inte trodde på att planerna skulle uppfyllas var jag inte emot det heller, jag vet inte om jag kan säga att jag inte brydde mig, men på annat sätt kan jag inte beskriva det. Sedan när protesterna kom sade jag också det vanliga; "inte är det så farligt, de kan väl tänka på andra också? Det här är varför ingen tycker om dem..." De var inte människor. De grät inte som jag. Vi grät genom att visa våra blanka tänder till världen men så gjorde inte de och därför kanske var det svårt för mig att se dem som människor, de kunde inte ens gråta rätt. Kanske trodde jag att de inte blödde som jag heller.

Det var en lång väg från byggplatsen till metropolis, det fick mig att tänka en stund. Varför så långt borta? Kanske tänkte jag att staden skulle slutligen vidgas ända dit.

Inte lämnade jag byggnadsplatsen många gånger heller, jag var ny och ville se flitig ut, även om det inte fanns jobb att utföra. Några gånger lämnade jag byggplatsen,

när alla andra gjorde det. Varje gång kändes det som om metropolis var finare än när jag senast var där. Det vita brände i ögonen och den friska luften stack i lungorna. Det kändes så bra att vara tillbaka och umgås med andra än byggare. De andra frågade förstås mycket om mitt jobb. De trodde väl att jag visste något om regeringens planer, något mer än de. Jag ljög lite, då jag var redan full drog jag några berättelser för dem, dels för att få dem sluta med sina frågor, dels för att jag tyckte om berömmelsen som jag fick genom att leka viktig. Jag hoppas de människor som jag ljög för om projektet inte tog för illa upp när allting sedan hände.

Jag såg aldrig de okända "föräldrarna" som hade bosatt sig utanför murarna, inte kände jag till någon som skulle ha känt eller sett någon sådan heller. Dels trodde jag att regeringen inte ville att vi skulle lämna metropolis. och därför kom de upp med monster som skulle skrämma oss bort från tankarna, dels var det väl att påminna människor att inte gömma sina barn från regeringen. Jag tänkte inte mycket på saken, det kändes som om jag hade viktigare saker att göra än att besvara mig över några konstiga, baklänges "föräldrar".

Jag tyckte om att mata fåglarna runt byggnad stället. "Fåglar", ett gammalt ord som bara har historisk betydelse nuförtiden. Jag bröt av mitt bröd för små, gråa varelser. De gav ifrån sig små, mjuka ljud. Inte kommer jag ihåg hur det lät mer, men jag kommer ihåg att jag tyckte om det.

Därför tyckte jag väl om Elys också, hon såg ut som en fågel för mig. Jag visste inte hennes namn då. Kanske det skulle ha varit bättre att jag aldrig lärde känna det.

Jag såg henne i trädgården som skulle rivas för byggnadens skull, hon prasslade litet mellan löven och jag trodde att en fågel hade bosatt sig i busken. När jag vände mig om såg jag henne, med långa fingrar kände hon på rosenbladen. Hon gick med en elegans och högfärdighet som var överraskande för en ung man som jag, lite som att träffa en utomjording.

När jag frågade de andra på jobbet om henne fick jag bara frågor som svar, varför vill du veta om henne? Vad hör det till dig? Konstigt att gå och fråga sådana saker i den där atmosfären var det, men inte visste jag mycket då.

Jag såg Elys mer när byggnaden höll på att bli klar, hon hade inte förändrats under de år som projektet hade fortskridit. Hon gick med samma elegans och stämning som jag sett några gånger under årens gång. Jag visste hennes namn först då, Elys, det passade henne väl, tänkte jag.

En gång tittade hon på mig, nåja, inte på mig, men hon stirrade blint på oss byggare en stud. Klockan var 11:00, jag hade inte sovit och var trött. Så när jag tittade upp mot stängslets öppningen tänkte jag inte på henne, jag tänkte på fika. Men där var hon, bredvid henne var några formellt klädda män och hon stirrade på oss byggare. Jag var inte säker på vad hon väntade sig av oss, så jag vinkade svagt till henne och fortsatte jobba med nya krafter. År efter händelsen tycker jag att jag såg det minsta av små leenden på hennes läppar, kanske är det inbillning, men jag är ganska säker.

Varje gång någonting gick fel med byggeriet, om det var vi eller om det var teknikerna, så såg jag Elys, hon stod med de väklädda männen. Hon sade aldrig ett ord och bara tittade på när byggredaktörer och teknik chefer pratade genererat med männen hon kom med.

Aldrig var vi rädda att regeringen skulle sluta skyffla pengar till projektet, aldrig var vi rädda att maskinerna skulle sluta komma med marmor eller exotisk teknologi, aldrig. Kanske tänkte jag inte på det eftersom det aldrig togs på upp, det var uppenbart för oss att regeringen skulle använda så mycket pengar som behövdes för att förverkliga planerna.

Vi borde ha sett vad som höll på att hända, vi borde ha vaknat upp. En tekniker blev till och med galen, började skrika så att det hördes ända till oss, hon gick genom byggnadsplatsen skrikande om hur vi borde veta vad vi höll på att göra, hur detta var inhumant och äckligt. Hon kallade oss nazister före hon vände ryggen åt och blev aldrig sedd mer.

Många av oss tog ingen notis om saken, "Tekniker blir så fort galna i huvudet, spränger av för ingenting" skrattade vi litet, kände oss bättre än de. Men några, mycket få, lyssnade. De såg och hörde teknikern och började tänka för sig själva,

vilket måste ha varit svårt i den atmosfär de jobbade i. Peter, en av oss, blev mycket tystlåten efter händelsen, inte att han var någon pratmakare före det, men nu tänkte han mycket, tittade in i intet, med ett litet oroat uttryck i ansiktet. Sista gången jag såg honom frågade han mig om jag visste vad vi gjorde egentligen, jag skrattade till honom och svarade att vi byggde. Han frågade inte något mer av mig, nästa dag var han borta. En saga gick runt om att han supit sig full, opererat byggnadsmaskiner ensam på natten och dött, men det trodde jag inte på. Jag visste inte vad jag skulle tro, och eventuellt glömde jag om det.

Nu när man tänker på det så borde man ha vetat att, man borde ha sett och man borde ha tänkt. Men inte då, nej. Världen var i kaos och då först började man göra någonting till det, nu älskade regerings oss, för första gången. Och vi skulle älska dem, som kamrater som gjorde misstag, men inte med dåliga baktankar eller något. Tänkare fanns då också, men jag var inte en av dem.

När jag läste historia som barn tänkte jag att alla måste ha varit så enfaldiga förr i tiden, de tänkte inte för sig. Något var det med deras vatten eller luft som gjorde dem så dåliga på att tänka på framtiden, även nutiden blev svår för dem någon gång. Inte kunde jag förstå det som liten. Men nu, nu kan jag säga att det där något har inte lämnat vattnet eller luften nu heller.

Nog hade jag sett ritningarna för byggnaden, de förstod jag inte mig på. Då tänkte jag att det var för att jag var ny och inte visste någonting om någonting. Jag tror inte att jag skulle förstå ritningarna i dag heller.

Fulla lastar med vit marmor kom in varje dag. Mellanväggarna fylldes med teknik som jag aldrig sett förr. Teknikerna såg på oss med sneda ögon när de passerade oss. Förstås snäste vi tillbaka, men det kändes som en konstig rivalitet, ingen visste vad de gjorde där. Allt var mystiskt för oss, men hatet var rituellt, och vi utförde den så.

Projektet verkade aldrig bli färdigt, ritningarna förändras ständigt och naturkatastrof efter naturkatastrof förlängde processen så mycket att det kändes helvetiskt. Jag började bli orolig att jag inte skulle se det färdiga projektet i min livstid. Men då sade

de vänliga jobb kamraterna att så händer det när man bygger underverk, och att man inte borde vara självisk och tänka på sånt, inte just nu i alla fall, när vi var inte ens halvvägs.

Jag borde ha dött innan byggnaden var klar, de sista månaderna var det värsta jag har gått genom. Jag tittade på den vita kupolen när jag gick in, jag tittade in i de identiska rummen och den stora salen. Allting var vitt och fräsch, jag kunde känna den nya teknologin vid mina fingertoppar varje gång jag rörde väggarna. Men allt det kändes fel, som om vi gjorde ett misstag genom att slutföra detta. Jag vet inte varför, men jag vaknade i kallsvett på natten i barackerna, jag tittade ut och väntade mig se natt skyn, men kupolen hälsade mig istället, några gånger trodde jag att månen hade fallit från skyn, fallit in i marken bredvid baracken. Dess vita, släta kurva en sista hyllning till världen.

Jag kom in till jobbet med en tung känsla i magen de sista dagarna, i öronen ven det när vi borrhade ihop de sista panelerna till väggen. Jag nästan grät när jag såg teknikerna testa väggarna, titta på sina skärmar om allting fungerade bra. Då visste jag inte vad hade kommit över mig. Att känna sig så tom och så rädd för ett litet projekts skull. Men nu tänker jag på hur små de sängarna egentligen var, hur den stora salen var fylld med långa bord och bänkar. Det såg ut som ett fängelse för mig, för små människor. Jag hoppades att det skulle vara en skola, men trodde inte på det.

Jag såg Elys sista gången då, hon gick in med andra välklädda och väluppfostrade människor, med samma elegans och kallblodighet som alltid förr. Det är konstigt för mig att tänka att hon skulle ha behållit sina goda kvaliteter där inne, för mig skulle hon kanske se ut som ett monster idag.

Litet skam kände vi när allt var över, när vi stirrade på det stora underverket vi hjälpte uppfylla. Som en pyramidbyggare kände jag mig som, som om vi begravde något heligt i murarna, som om något viktigt hade lämnats i ritningarna som inte kom fram här, byggnaden var död. Hela dagen var kall. Ingen av oss sade något. Osäkra på vad vi hade gjort och varför.

Ändå gick jag därifrån med en check i handen, allt det var lagligt, kanske kändes det inte så, men vad visste jag?